

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 388.

Tolvte Session.

91de Møde.

Torsdagen den 24de Januar Kl. 4 Efterm.

(Forsfat.)

Indenrigsministeren ad interim (forsfat): Ogsaa dette Forslag har derfor fra mit ærebe Collega Justitsministerens Side fundet en saa afgjort Modstand, at jeg paa det Bestemteste maa fravaade Thinget at gaae ind derpaa. — Hvad angaaer det under Nr. 13 stillede Endringsforslag, da har det jo mindre Betydning; naar man fastholder Loven, saaledes som den nu er affattet, da staaer der ubetinget, at det til Forstærkning henhørende Mandstab skal indfinde sig til de Dvælfes, der maatte blive anordnede, og der staaer ikke, at denne Forpligtelse skal indskrænkes til, at de kun skal møde eengang, men naar man derimod tilføjer, saaledes som den ærebe Rigsdagsmand har foreslået, at Mandstabet skal være tidligere vaabenøvet, saa vil Følgen deraf være, at naar det engang har været indkaldt og er blevet vaabenøvet, vil det ikke kunne indkaldes oftere. Jeg skal ikke yttre mig om, hvorvidt dette er en for Befolkningens Tarv vigtig Bestemmelse, eller om, hvorvidt det kunde være uønsket, at man havde Myndighed til at indkalde Mandstabet oftere, men i alt Fald lægges der af mine Colleger ikke væsentlig Vægt paa dette Endringsforslag.

Tscherning: Jeg er ganske enig med den ærebe Minister i, at det er Monarchiets Lovgivningsmagt, der kan bestemme Beskaffenheden

af det Mandstab, som kan modtages til at tjene i Hæren, men foreløbigt er der ikke ved Lov givet anden Bestemmelse end den, der staaer i Værnepligteloven og som her er optagen i § 5, med Hensyn til Værdigheden eller Uværdigheden til at tjene i Hæren, og naar den er opfyldt, saa har Krigsministeren ingen Ret til at vrage. Han har ingen Andeel i Befolkningen; Udtrækningen er ikke et Spil, det er en indbyrdes Afgjørelse mellem Mandstabet om, hvem der først og hvem der sidst skal opfylde sin Forpligtelse. Man kan lade dem trække Lod, uden at et eneste Menneske paa Krigsministeriets Vegne har Lov til at see derpaa eller at gjøre nogen Modsigelse, og det er derfor, jeg paastaer, at Sessionslovgivningen skal holdes fast her. Krigsbestyrelsen har kun at undersøge Mandstabet i Henhold til de bestaaende Anordninger og Love, naar der fremkommer noget Mandstab, som ikke opfylder Betingelserne i § 5; saa kan han vise det tilbage som uværdigt, men opfylder det disse Betingelser, saa har han ikke at undersøge dets øvrige moralske Forhold eller Værdighed, saa ere de Alle værdige. Naar jeg tænkte mig Sessionerne saaledes indrettede, at der var een Sal, hvori Krigsbestyrelsens Medlemmer kom sammen med de øvrige Sessionsmedlemmer for endelig at afgjøre de omtvistede Tilfælde angaaende Mandstabets Beskaffenhed, og en anden, hvori Kongeriget iforveien etablerede sine Myndstringschefer, sine Udskrivningschefer, som inddeelte Mandstabet, lod det trække Lod, lod det bytte o. s. v., og derpaa førte det ind for Krigsbestyrelsen, saa kunde der ikke være Spørgsmaal om nogen Vragen — og i det Tilfælde,